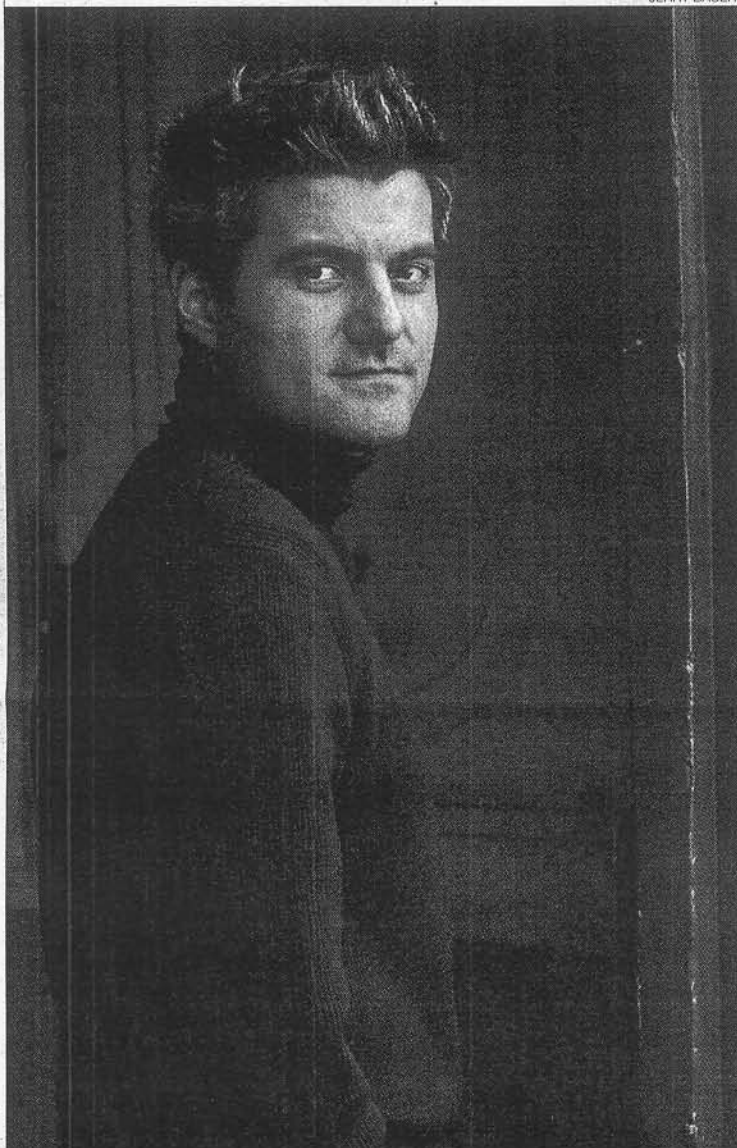

Laurent Gaudé publica a Espanya 'La puerta de los infiernos' (Salamandra), que aborda el dolor i la impotència davant la mort.

Laurent Gaudé **Escriptor**

«La memòria i els morts són sagrats»

JERRY BAUER

UN REFERENT ► PARÍS, 1972 ► PREMI GONCOURT PER 'EL SOL DELS SCORTA' I DELS LLIBRETERS PER 'EL LEGADO DEL REY TSONGOR'

jar-me en què crec. No crec que els morts es reencarnin, ni que celebrin un banquet etern. Però la memòria és sagrada, i els morts també. No ser creient no significa que no hi hagi coses sagrades.

-¿Què és sagrat per a vostè?

-El que sobrepassa la persona, el que va més enllà en la vida.

-Després hi ha la seva definició d'un infern atroç.

-Han sigut les 40 pàgines del llibre més fàcils d'escriure. Encara que el descriu una mica com en les imatges medievals no veig l'infern com un càstig.

-En la seva història l'odi està lligat a la mort.

-El terreny que m'agrada explorar és l'home. Cada persona té una gran gamma de sentiments davant la mort. La majoria arriben a controlar-los. I l'escriptura permet explorar-los.

“

«Un escriptor és bo quan és un cervell obert que mostra les seves parts bones i les fosques»

-¿També hi ha alguna teràpia?

-Això significaria que ens curem. No crec que la literatura serveixi per a això, però sí per conèixer-nos més, per ser més savis en el sentit grec del terme. Un escriptor és bo quan és un cervell obert en què mostra la seva part bona i la seva part fosca.

-¿S'ha de despollar l'ànima per ser un bon escriptor?

-El pudor no serveix de res en la literatura. Hem de ser francs amb nosaltres mateixos. La literatura és un món de llibertat. En els dos sentits. El que explica pot descobrir-se tal com és i el que escolta no està obligat a dir si li ha agradat o no. Aquesta llibertat total sense por de ser jutjat es presenta molt poc a la vida real. ≡

|| ELIANNE ROS
PARÍS

-¿Per què l'infern i no el cel?

-He volgut parlar del país dels morts, no fer una oposició entre infern i paradís. Com els grecs, parteixo del fet que tots els morts són iguals. No he volgut reproduir una iconografia catòlica.

-Tal com el descriu no és un lloc gaire agradable...

-No em vaig plantejar que fos agradable, ni el contrari. Com que no sóc creient, no tinc ganes d'anar-hi i no crec que sigui un lloc apassionant.

-Llavors, ¿per què ficar-se en aquest merder?

-Potser perquè estimo la vida. Per reacció, la història ens porta a aprofitar al màxim la vida.

-Diu que ha escrit aquest llibre pels seus morts.

-És cert, he pensat en els que em falten. He volgut imaginar un dol que no fos necessàriament depriment. És una forma de reflexionar sobre què s'emporta algú del món dels vius quan se'n va, i què és el que ens queda. Cada un dels nostres morts segueix viu d'alguna manera en el nostre pensament.

-Fa la impressió que la frontera entre vius i morts és difusa.

-La hipòtesi del llibre és justament que hi ha una porositat entre els dos mons. Els oposem, però en realitat cap civilització els ha separat completament.

-Sona una mica abstracte...

-Hi ha gent que físicament està viva, però al seu interior estan morts. Si no hi ha desig, ni projectes, si tot està immòbil, estem una mica morts, al marge del món. En canvi els morts estan vius en nosaltres; a vegades penso més en persones mortes que en les vives.

-En el fons és un místic.

-El llibre m'ha obligat a plante-